

Dierbaar aandenken aan

Dokter

Boudewijn CHIELENS

weduwnaar van mevrouw Maria Dumon

Geboren te Knokke op 29 februari 1920
en plots overleden te Veurne op 12 juni 1999

Huisarts te Reningelst van 1948 tot 1986

*Hilde en Ward, Frank en Carine,
Marijke en Leo, Joke en Etienne,
Piet en Carmen, Wim en Marijke,
Roel en Lieve, Liesbeth en Bavo, An,
Boud en Katlijn, Wouter en Els, Peter,
Pieter, Elke en Gijs, Eva, Vanessa, Karel,
Annekatrinen, Janpieter, Lize, Miet, Loes,
Trui, Anne, Kobe, Ellen en Lisa*
danken u voor uw blijken van medeleven.

Onze ouders hebben ons verlaten, zonder iemand tot last te zijn.

Twee keer een zelfde, fatale hersenbloeding. Eerst moeke, bijna twee jaar geleden, en nu vake. Zonder iemand iets te vragen, zonder ooit iets te vragen voor zichzelf.

Hun leven bestond uit *geven*. Achtendertig jaar huisarts in en om de heuvels van de Westhoek.

In die tijd en tot aan hun dood, ook meer dan dertig jaar dienstig zijn voor zieken, gehandicapten en bejaarden, naast zich belangeloos inzetten voor het verenigingsleven en de cultuur in Vlaanderen.

Geven, zonder daar iets voor in de plaats te willen.

Geven betekende in de eerste plaats *leven geven*. Meer dan 1500 bevallingen deed vake tot aan zijn pensionering. En *troost geven*, wanneer ook de medische wetenschap geen hulp kon bieden. Over elk van de mensen die hij ooit had ontmoet kon hij nog vertellen. In die verhalen was zijn rol ondergeschikt aan die van de patiënt of de omstandigheid. Met spijt stellen we vast dat niemand van ons goed genoeg luisterde om het precies te kunnen navertellen. Het boek over een plattelandsdokter in de Westhoek zal er niet komen, maar dat de verhalen waar waren,

mogen we nog dagelijks ondervinden. Woorden van dank en waardering die voor vake of moeke waren bestemd kunnen voortaan nog slechts door ons worden aangenomen. Ongevraagd krijgen wij veel van hun geven terug.

Vaderdag heeft vake dit jaar net niet meer gehaald, het hoefde ook niet meer zo, nu moederdag zo eenzaam was geworden. De vaderrol had trouwens steeds meer plaats gemaakt voor die van een vriend aan wie je alles kwijt kon. Vake was *Opa* nu: beste vriend, grootvader en overgrootvader. De verhalen over de zieken en over de mensen die hij had ontmoet, werden in aantal nog vele malen overtroffen door die over de negentien kleinkinderen en de twee achterkleinkinderen. In hun tranen vandaag en in die van vele vrienden, zien we dat geven ook daar niet ophield.

Onze ouders hebben ons verlaten, in het hart van de zomer, wanneer de bloemen het mooist bloeien, de bomen vol in blad staan, de zon het hoogste klimt en het licht de horizon het blauwst aflijnt. Onze ouders hebben ons verlaten op het ogenblik dat het land waar zij ons zo van leerden houden ons het meeste geeft. Het meeste leven en de meeste troost.